

Teir stóru vinningarnir í HAPPADRÁTTINUM

20.000 kr. — 15.000 kr. og 10.000 kr. verða drignir 15. desember.

Neyðugt er at vissa sær seðil seinast leygardagin 10. desember.

TÓRSHAVN tlf. 1350

Setið avlopspeningin í BANKAN

har stendur hann tryggur, og har gevur hann rentu

INNLAN
við 3 mánaða uppsøgn 4% pro anno
BANKABÓK 3½% pro anno
KEKK-KONTO 2% pro anno

Ynskja tygum hægri rentu, kunnu tygum í bankanum keypa lánsbræv við lögtings- ella rikiskassaábyrgd við 5—6% í effektivari rentu.

ÚTBANKAR:

Í Norðoyum: Klakksvík, tlf. 5274
Í Suðuroy: Tvøroyri, tlf. 32
Vági, tlf. 130

Í Eysturoy: Runavík, tlf. 7227
Fuglafirði, tlf. 64
Skála, tlf. 7053
Í Vágum: Miðvági, tlf. 7

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Kriggstrygging, tlf. 1090 Føroya Sjóvátrygging... tlf. 1090
Føroya Brunatrygging... tlf. 1093 Føroya Vanlukkutrygging tlf. 1721

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging

MINNISVARÐIN

TALA HILDIN, TÁ MINNISVARÐIN Í HVALBA VARÐ AVDÚKAÐUR,
6. NOV. 1960, AV J. O. SCHROTER, SÓKNARSTYRISLIMI

Tá vit nú eru komin saman at avdúka henda minnisvarða, ið reistur er til minni um okkara pápar, abbar, bróður og slektningar, ið farnir eru av vanlukkum hesi seinastu 70 árin. So eru hetta ikki bert növn, ið eru innskrivað í henda vakra minnisvarða, vit siggja — men tað eru daprir sorgarleikir farnir fram aftanfyrri hvørt navn. At greiða frá hvørjum sorgarleiki fyrri seg, verður ov langtekið. Men felags fyrri teir allar er, at teir hava lagt eitt nivandi myrkur yvir Hvalbiar bygd, hvørja ferð, teir eru farnir fram. Fólk ið hesi sök — Hvalbiar sök — hefur kent hvønn annan so væl, at tá ein vanlukkan er hend, er tað sum úr eins egna hús. Sökni hefur følt seg í sorg sum eitt hús, sum fólk úr sama hús, ið hefur havt samkenslu hvørt við annað. Hesa samkenslu hövdu forfedrar okkara, teir dugdu at syrgja við teim syrgjandi. Hesa samkenslu mega vit — unga ættarliðið — lera av teimum.

Ættarliðið hefur reist hesum monnum, ið farnir eru í Harrans hendur, henda minnisvarða, til tess, at teir ikki skulu verða gleymdir, men koma at hava eitt varandi minni hjá komandi ættarliðum. Eg vil sum ein fadirleysur í hesum sorgarflokki, og sum sóknarstýrislimur takka ættarliðunum og teim stovnum runt um Føroyar, ið hava latið pening til henda varða, ti uttan teirra peningaligu hjálp vildi hann ikki verið

til. Um hesar menn hóskar orðatak: »Eingin veit á morgni at siga, hvar hann á kvöldi gistir.« Hesir, ið einaferð fóru glaðir og fróir av hús, i bestu árum at vinna sær og sínum fæði á lögligan hátt, vóru ofta fylgdur av heimaðfólkinum við orðunum: »Jesus fylgi tær.« Við trygg-leika vóru hesi orð sögd, samtíðis við einum skelvandi hjarta, um hetta skuldi verða síðsta ferð, vit siggjast — hvør vitst? Tey vóru áður skelkað av þi, at deyðin kundi skilja tey at. Ei, vantaði mangur, at tað skuldi vera tað síðsta farvæl, ið tey sögdu hvørjum øðrum hin vanlukkudagin. At hetta skuldi verða tann síðsta veittrani, áðrenn tey mistu hvønn annan úr eygsjón. At tað skuldi verða síðsta ferð teir sóu Hvalba — ei vantaði nakar tað. Ja, tá tey soleiðis hövdu mist ein av sínum kærú av hondum og úr eygsjón, varð altið ein innarlig bøn send upp til Haran um at fylgja teimum. Ein betri fylgisvein enn Jesus, kundu tey neyvan ynskja teimum, ti tá vóru teir í tryggastu varðveitslu. Og tað er tann vón og tann trúgv, vit hava.

Eingin bygd, kann man siga, hefur verið so illa rakað av vanlukkum sum Hvalba í hesi seinastu 70 árin. Tað er meir enn ein maður deyður av vanluku uppá árið í miðal, og tað er eitt stórt tal í forhóld til bygdina. At hetta hefur sermerkt og tarnað tað liv og vøkstur í

Læknaval

Í døgnum 1. til 24. desember (jóláftan) kunnu limirnir velja lækna fyrri árið 1961.

Tað verður at velja millum kommunulekarnar:

- 1) Axel Poulsen,
- 2) Jacob Højgaard, og
- 3) Marner Simonsen.

Sagt má vera frá til kantór ið seinasta lagi jóláftan kl. 13.

Teir limir, ið ikki lata við seg koma, verða at hava sama lækna sum teir standa skrivaðir til fyrri árið 1960.

Havn, 28. november 1960.

Havnar Sjúkrakassi.

Eg beri tykkum øllum eina
Hjartans tók

sum í stórum skara sjóndu manni mínum

ANDREAS JOEN ZISKA

hin seinasta heiður, tá ið hann týsdagin 22. november var borin til gravar.

Tórshavn, 28. november 1960.

Fyri øll avvarðandi.

Anna Ziska.

Til sølu

4 ára gamal
Morso kol-komfyrur nr. 7, ilagt til
CENTRALHITA til sølu.

Tlf. 5440 — KLAKKSVÍK

Borgshavn

Í Borgshavn er til sølu ein íbúvgar-skúrir 8x8 alin og ein saltgarskúrir 8x16 og ein bátur, 29 fót, um hókandi boð fæst.

Prentsmiðjan visir á.

Málaraarbeiði

Alt málaraarbeiði, tapetsering, selolosearbeiði og skiltiskrivning verður útført.

Gamlir og nýggir møblar verða eisini máladr.

Biðið um tilboð.

KAI NOLSOE

málaramestari

telefon 96. — Tvøroyri.

hesi bygd, er lætt at siggja. Hesir menn — 88 í tali — hava eftirlatið sær ein stóran sorgarflokk — ein flokk av grátandi einkjum og grátandi børnum. Og mong eru tey, sum stódd eru her í dag, ið hava verið og eru í hesum sorgarflokki. Um korsið nú er lættnað hjá onkrum, so hefur tað verið tungt at bera upp gjøgnum tíðina og hjá mongum enn. Ja, sorgin fann veg inn í mangt heim í Hvalba, har ein grátandi mamma sat og bórni fólin og bleik rundan um hana. Deyðin er harður og hjartaðleysur, hann hevur ikki fyrilit fyrri, um tann fadirleysi flokkurin verður stórir ella litl. Men hann, ið feldi deyðan, Jesus Kristus, vil verða fadir at fadirleysum og verjin hjá einkjum. Og tað er einasti uggi og sæla hesi stakkals, lagnuslignu menniskju hava havt og hava.

Einari hending loyvi eg mær at greiða frá. Tað var 4. november 1919, at pápi min gekk burtur úti fyrri Hvalbiar firði. Teir vóru fimu á báti, har pápi min sjálvur triði; sjólest, meðan tveir bjargaðust. Mamma segði við pápa henda morgun: »Far ikki út at rógva í dag, ti eg havi droymt ein undarligan drem, mestur kemur nakað at henda í dag.« Hann segði: »Í dag far, eg, men í morgin fari eg ikki, ti tá fari eg at fylgja gummuni í Stórstovu til gravar.« Men hvat hendi? Hann kom í sína vátu grøv, fyrri; enn hon kom í sína. Soleiðis er, menniskjan spær, men Gud ræður. Pápa beigi min var annar av teim, ið bjargaðist. Hann segði fyrri mær, at pápi og teir allir róptu: »Nú fóru vit í Jesu navn.« Seinasta rópið var: »Jesus bjarga

okkum!« Hetta hefur verið mær ein uggi upp gjøgnum lívið, at seinasta rópið var eftir Jesu. Ti tað vita vit, so sant sum teir og vit øll kennast við Jesus her á fold, so vil hann kennast við okkum á himli. Ja, sorgin kom inn til okkara, har mamma sat einkja við 9 fadirleysum børnum, hvar tey flestu vóru ómyndug. Eftir hesa vanluku kom ódnarveður av landnyrðing, í fleiri vikur, ættin lá at landi. Um náttina fór mamman upp av sorg at leita fram við strondina eftir pápa, vantaði at hann kundi reka á land, men einki hon fann. Eg segði við hana seinri: »At tygum tordu, at tygum unnast?« Gud styrkti meg. »Hvat høvdu tygum gjørt, um tygum høvdu funnið hann?« »Á, gleðiliga skuld, eg lagt hann á minar herðar og borið hann heim, ti eg vildi fáa hann so nær til min í kristna jørð.«

Tá sannaðist orðið, at steinur varð lagdur oman á sorgarbyrðina. Hvør var steinurin? Stúranin fyrri morgindegnum og stríðið og strebanin fyrri livsupphaldinum í árunum, sum komu. Ti gleðir tað meg, at tað almenna og teir, sum stýra, vilja lætta um steinin, ið liggur á sorgarbyrðini hjá einkjum, fadirleysum og øllum sum treingja. Ja, vit kunnu stóða á i hugsanini og lata okkara tankar ferðast aftur í tíðina. Vit vilja minnst hesar menn í taksemi. Takka teimum, hvat teir vóru fyrri okkum. — Takka teimum fyrri ta tíð, teir vóru her og vóru við at byggja hesa bygd upp og landið sum heild. Takka teimum fyrri, at teir vóru okkum — ein góður pápi — bróður og sonur. — Ára veri minni teirra.